

על כן נשמעת הקריאה: להציל את המדינה מן הליכוד. כשם שלפני שבע שנים נשמעה הקריאה להציל את המדינה מן המערך.

נה עלילה לסופר בריוני מוכשר: איי.ש. הרחק מעיני התיקשורת, יושבת חבורה נסתרת, מעין מועצה של זיקני ציון, המנהלת את הארץ מאחורי הקלעים.

כדי למנוע את צמיחתה של אופר זיגיה אמיתית, מימין או משמאל או מהאמצע, מביימת מועצה זו, אחת לארבע שנים, מילחמה מדומה בין שתי זרועותיה — הליכוד והמערך.

את השלטון היא מוסרת, לחילופין, פעם לזרוע זו ופעם לזרוע זו.

כאשר זרוע אחת נאמסת על ההמונים התמימים, משמיעים הפירסומאים של המועצה את הקריאה להציל את המדינה מירייה, והמוני העם נותרים בהתלהבות בזרוע השניה. וכן חוזר חלילה.

האם זיקני ציון

מפעילים את המערך

והליכוד כשתי הזרועות

של גוף אחד?

פעם עולה צד זה של הנרדפה ופעם הצד השני — אך שני הצדדים אינם אלא נרדפה אחת.

ב־1977 הבינה המועצה כי אי אפשר להמשיך בשלטון הקיים, שריחו עלה השמימה, ואז הופצה הקריאה: "הצילו את המדינה מידי המערך" ב־1981 היה נרדפה לרצף כי יש כבר צורך להפיל את הליכוד, והופצה הקריאה "רק לא ליכוד" אך ברנע האחרון החליטה המועצה שהליכוד עדיין טוב לכמה שנים. בינתיים נראה שב־1984 אי אפשר לסמוך עוד על הליכוד, ועל כן מופצת הסיסמה: "הצילו את המדינה מידיהם אם יחזור המערך לשלטון, אפשר להניח כי ב־1988 תישמע הקריאה: "הצילו את המדינה מידי המערך" והליכוד יחזור בתהלוכה חגיגית. ואולי זה יקרה רק ב־1992.

ובינתיים עושים חברי המועצה את שלהם, מרוויחים הון עתק מן האיניפלציה ומן המילחמה, מן ההתנחלות ומן הפער העדתי, מן הכיבוש ומניצול העבודה הערבית הוללה.

על קיר חדרהישיבות של המועצה פלויה תמונה הומוריסטית. יש לה שני צדדים. בצד האחד מחייך יצחק שמיר את חיכוך של ררסבא, ובצד השני נשקף פרצופו של האביר-בירדמותי היגון, שימעון לבית פרס.

פשוט הופכים מדי פעם את התמונה. זה הבל. בארץ זה נקרא "מהפך".

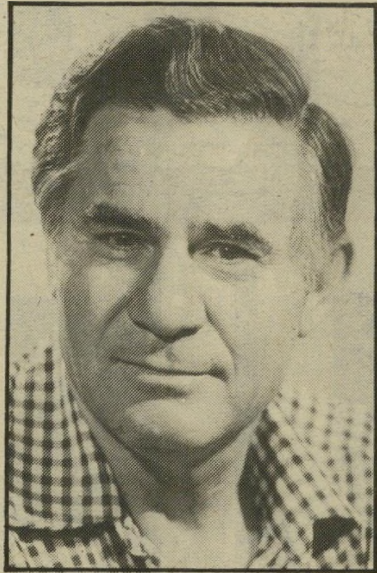

אבו-חצירא רצה להפיל את הממשלה

כדי לחזור לשולחן הממשלה הבאה.

גאון הטיל וטו. ואז התערב המיקרה העיור בדמותו של יגאל

כהן (למטה) — האיש שהפיל בטעות את הממשלה

הכני

במחירייהנפט. בהעדר הכנסות מתאימות, לא יכלה ניגריה לפרוע את חובותיה, ונסים גאון נשאר תקוע, כשכריו שטרות בסך 250 מיליון דולר — סכום גדול גם למיליארדר כמותו. לגאון יש נציגות בישראל: מיפלת תמ"י, שהוקמה על-ידו ובחסותו. אהרון אבו-חצירא הוא הכוס של המיפלה, אך נסים גאון הוא הכוס בעל-המאה.

יש רק צורה אחת שבה יכול היה גאון להיעזר בקשריו עם ממשלת-ישראל: באמצעות תמ"י. הוא רצה להשיג הלוואה מהירה, בסך עד 30 מיליון דולר, מבנק ישראל. אך שום בנק לא היה מסוגל לתת לו הלוואה כזאת, על סמך שטרות בעלי ערך מפוקפק של ממשלת ניגריה. היתה דרושה ערבות של ממשלת-ישראל. כלומר: הנכונות של הממשלה לפרוע בכואו היום את ההלוואה, במקום גאון.

ב־24 בפברואר הגיע נסים גאון לישראל, להלווייה של גיסו — אחי אשתו — שגופתו הובאה ארצה ונקברה בחיפה. בהלווייה השתתף, כמוכח, גם אהרון און — נציגו של גאון ליד שולחן-הממשלה. גאון דיבר שם עם און, וחזר מייד לשווייץ.

שבוע לאחר מכן, ב־2 במרס, נסעו אהרון אבו-חצירא ואהרון און לשווייץ, כביכול להתוניה כלשהי, שנערכה ב־3 במרס. גאון היה שריו ב"שלושים", ולכן לא בא להתוניה. אבל יש להניח כי השלושה נפגשו.

פשוט לא יתואר כי אבו-חצירא ואון ישהו בשווייץ, ולא יפגשו עם המממן של מיפלתם, גאון — גם לולא עמד על הפרק עניין כה בוער כמו צרותיו הכלכליות של גאון. עצם העובדה

משלת-שמיר הופלה על-ידי תמ"י. זה ידוע.

השאלה הלוחה ערפל היא: מדוע? האם היא הופלה על-ידי מיליונר שווייצי,

בעל קאינו להימורים, שרצה לנקום בה? האם נמכרה על-ידי המיליונר הזה למערך

תמורת כסף? האם הופלה על-ידי אהרון אבו-חצירא, מפני

שרצה לחזור ולהיות לשר? הקירית העולם הזה ניסתה לגלות את האמת

שמעבר לסיפורי-רכילות והשערות-כרס. להלן התוצאות — אנאטומיה של קנוניה, העשויה לשנות את קורות המדינה בשנים הקרובות.

להדיח את און

עוד לפני שנכנס אבו-חצירא לכלא, החלה תכונה מסויימת להקדמת הבחירות. מחליפו של אבו-חצירא ליד שולחן-הממשלה, אהרון און, הופיע בתוכנית מוקד בטלוויזיה ודרש את הקדמת הבחירות. היה ברור כי הוא עושה זאת לפי דרישתו של אבו-חצירא, אך איש לא האמין כי און עצמו מתכוון לזה ברצינות.

כל עוד היה אבו-חצירא במאסר הפתוח ("עבודות חוץ"), לא יכול היה לטפל בעניין. אבל מוחו הפורה עבד כלי הרף, והוא תיכנן את מהלכיו.

חשבונו היה פשוט בתכלית: אבו-חצירא רצה לחזור לשולחן-הממשלה בהקדם האפשרי.

מכיוון שהוא המנהיג האמיתי — ולמעשה הבלעדי — של תמ"י, מושך הקולות בבחירות, לא ראה אבו-חצירא כל הגיון במצב שבו נתון

השלה העיקרי של המיפלה — הכסא ליד שולחן-הממשלה, עם כל הכבוד והכוח הכרוכים בכך — בידי און.

אבו-חצירא לא יכול היה להדיח את און מן הממשלה, מכיוון שאון לא היה מוכן להתפטר, והדבר היה גורם לפילוג בלתי-ינעים. מושב-פירוק הדרך הנאותה לביצוע הניתוח היתה הקדמת הבחירות והקמת הממשלה החדשה בעיקבותיהן. תמ"י תצטרף לממשלה זו, תהיה אשר תהיה, ואבו-חצירא יהיה השר שלה.

לכן, מייד עם סיום תקופת-המעצר, ניגש אבו-חצירא מייד ובמרץ לביצוע התוכנית שלו. למעשה, לא נשט אבו-חצירא מעולם את מישרי-העבודה-היהודיים. עם פרישתו הרישומית, לא פוזרה לישיבתו, וגם לא הועברה לידו און.

בעוד שהשר החדש הקים לעצמו ליטכה חדשה בקומה התחתונה, המשיכה לישיבת השר הקודם, אבו-חצירא, לתפקד בקומה העליונה. אבו-חצירא יכול עת ככל עת לחזור לשם ולהמשיך בנייה המישר, כאילו לא קרה דבר.

ברגע שתחליט אבו-חצירא להתניע את מכונית-הבחירות, הקים מטה בחירות סודי מטעם תמ"י. בראשו הועמד רפאל בן-ישושן.

זה היה חודש וחצי לפני שהחליט להגיש את ההצעה לפיזור הכנסת בטרם-עת. אך בשלב זה נתקע יתד לגלגליו של אבו-חצירא. נסים גאון אמר לו: סטופ!

פיגועות בהולות

שה לשחזר את המועד המדוייק שבו החליט נסים גאון שהוא זקוק לעזרה כספית בישראל.

גאון הסתכן בעבודות גדולות בניגריה, מדינה הנתונה בקשיים תמורים בגלל הירידה העולמית

נגנלו חטמו הקטן

פשלה או פסילה?

ביום ג', ה־20 במרס 1984, למחרת הודעתו של אהרון אבו-חצירא בטלוויזיה על הגשת הצעתו לפזר את הכנסת, צילם כתב הטלוויזיה, עודד שחר, שני ראינות: אחד עם יגאל כהן (ליכוד) והשני עם עדי אמוראי (מערך). יושב-ראש שתי הסייעות הגדולות כוועדת-הכספים של הכנסת.

יגאל כהן שיחזר את "הישיבה במכונית", שבה נדונה הערבות לנסים גאון. הראיון כלל הצהרות על הסכנה שבמתן שוחד לחבריהוועדה והיגררות לנורמות של מדינות-עריב". עדי אמוראי, שהואשם בתמיכה במתן הערבות לגאון, טען שאינו חותמת-גומי של שימעון פרס, ולכן לא קיבל. הוראה" מפרס לתמוך בערבות לגאון. אולם מעצם דבריו לא הוכחשה בקשה או פניה ידירותית אחרת אליו מצד פרס.

הכתבה מעולם לא שודרה, על אף העובדה שבאותו יום ממש החל הסיפור מתגלגל בעיתונות. וזאת למרות שיגאל כהן הבטיח בלעדיות לטלוויזיה, ונאלץ להשיב ריקם את פני כתבי-הרדיו, שפנו אליו בעניין זה.

כשהוחלט לפסול את הראיונות, אף אחד לא טרח להודיע לו עלייך ולשחררו מהתחייבותו, וכך לא הגיע סיפורו לירידת הציבור.

למחרת, כשישב כהן באולפני הרדיו, והיה מוכן להתראיין אצל הכתב חיים זיסוביץ, הגיעה הוראה ממנהל-הרדיו, גידעון לביארי, שלא להכניס לשידור.

מדוע? מכיוון שפגע ברדיו, כביכול, בהעניקו עדיפות לטלוויזיה.

גם ליאיר שטרן יש הסבר ענייני לפסילת החומר לשידור. לברריו, החומר כלל שני ראינות ללא דברי קריינות, ורפיק חלבי פנה אליו בהקשר זה. (מיקאל קרפיין, עודד מבט, שהה בחופשה וטוביה סער, מנהל הטלוויזיה, ניהל אותה, כרגיל, מחו"ל).

שטרן החליט, לדבריו, לטפל בחומר כהמשך השבוע. הוא אינו זוכר בדיוק מדוע לא טופל צירוף-שיקרים זה, שמנע מיגאל כהן לתפוס טרמפ על פרשת גאון ולהגיע לתודעת הציבור, מעוררת כמה סימני-שאלה. אחד: מדוע לא שוחרר מהתחייבותו לטלוויזיה, כדי שיוכל לפרסם את המידע שבידיו ברדיו ובעיתונות? ניתן להסביר זאת במישגה, או, להבדיל, בהכשלה. שני: יגאל כהן פנה למנכ"ל לשעבר של רשות-השידור, יוסף לפיד, פעמיים, כדי לקבל הסבר למה שהתרחש, ולא נענה עד עצם היום הזה. לפיד, הוכאב את ימיו הראשונים כמנכ"ל-לשעבר, השיב ביום כניסתו של אורי פורת לנעליו: "אינני מדבר על ענייני רשות-השידור". על

התיאוריה שאולי לא היה מעוניין בשידור הכתבה, או שאולי שירת צד אחר שלא היה מעוניין — באותו יום הודיע לפיד בפומבי שאם יבקשו ממנו חברי-כנסת מהאופוזיציה להמשיך בתפקידו עד לבחירות, ישך — הגיב בצורה נזעמת ביותר.

פשלה או פסילה? יגאל כהן הודיע לביטוי בטלוויזיה הלימודית רק ביום החמישי, ה־19 במרס, ונבלע בהמולת ההצבעה לפיזור הכנסת שנערכה באותו יום.